

La nomado
Novelo de Leonard Noel Mansell Newell
Claude Gacond, 311-a radioprelego, 1969.09.24 & 27

Cl.- Parolas gesinjoroj Claude kaj Andrée Gacond.

Se vi posedas la libron *33 rakontoj* eldonita de Stafeto en 1964, vi povas ĝin malfermi en la biografia parto sub la nomo **Newell**, kaj noti, ke tiu esperanta verkisto mortis en novembro 1968.

A.- Leonard Noel Mansell Newell ludis grandan rolon en la esperanta beletro kiel poeto, novelisto, redaktoro, tradukisto, recenzisto kaj instruisto. Li malmulte verkis, sed la kvalito de liaj verkaĵoj estas ĉiam tre alta.

Cl.- Li instruis en Egiptio, kaj tiu lando estas la ĉefa temo de liaj noveloj.

A.- Por honori lian memoron ni legos al vi la novelon *La nomado*, kiun vi povos trovi en *33 rakontoj*.

Cl.- « Ni staris sur la rando de la trotuaro, kaj bakiĝis en la varmego de la posttagmeza suno.

A.- La varmon reflektis kaj pliigis la sablo sur la tero, la frontonoj de la burĝaj vilaoj bordantaj la straton, la grizaj antaŭĝardenetoj, kaj la polvo kaj rubo kuŝantaj sur la vaka parcelo, kiu kontraŭis nin de la alia flanko de la strato.

Cl.- « Ni » estis tri egiptaj oficistoj, en eŭropaj vestoj kun fezoj, unu egipta sinjorino, ankaŭ vestita eŭropane, kaj mi mem.

A.- Ni atendis la aŭtobuson kondukantan en la centron de la urbo, por iri al niaj oficejoj ; kaj ni ŝvitis pro la varmego, kaj preskaŭ dormis starante, pro la grandega tagmeza manĝo, kiun ni ĵus englutis.

Cl.- Ni ne konis unu la alian, sed tamen unu la alian ni malamis, kaj zorge direktis la rigardon alidirekten, por ke tiu sento ne aperu en niaj okuloj.

A.- Sed en tiu morta strato, en tiu morta horo, kiam la cetero de la mondo kuŝas sur mola, malvarmeta lito, en tiu peze kuŝanta varmo, eĉ nia malamo estis io morta.

Cl.- De tempo al tempo la vento susuris al niaj vizaĝoj, kaj tiam estis ankoraŭ pli varme ; ni sentis kvazaŭ ni rigardus en fornon por vidi, ĉu la kuko estas finbakita.

A.- Ni ĉiuj estis bonaj, respektindaj burĝoj, kaj ni ĉiuj unuanime malbenis la klimaton, la laboron kiu ŝiras nin for de la tagmeza dormo, kaj la aŭtobus-kompanion, kies aŭtobusoj ĉiam malfruas, kaj estas malpuraj kaj senaeraj, kaj tre maloftaj.

Cl.- Kaj nenio moviĝis, eĉ ne folio de polvokovrita arbo.

A.- Kaj tiam, kvazaŭ el nenie, aperis vivo, la sparka, kanta, danca vivo, en la formo de egipta bubo.

Cl.- Li havis proksimume dek-du jarojn, estis vestita en malpurega kaj tre ŝirita galabijo, kaj estis mem eĉ pli malpura ol lia vesto.

A.- Sed liaj grandaj nigraj okuloj estis moviĝemaj kaj ĉiorimarkaj, lia maldika vizaĝo portis senrespektan rideton, li kuris kaj zigzakis gracie kaj malpeze, kaj evidente lin ne ĝenis la mortiga varmo : kredeble, li ne estis manĝinta tiun tagon, do ne suferis de la dispepsio.

Cl.- Li kuris trans la vojon por ekzameni rubaĵon, kiu eble entenus pankruston aŭ kernojn de fruktoj, tiam fluge pasis al la alia flanko por petole kaj amike piedfrapeti dormantan hundon.

A.- Kiam lia rigardo trafis nin, li ridetis per nekomprenebla rideto, kiu povus esprimi malestimon, sinfieron, mokon aŭ nuran vivoĝojon.

La nomado
Novelo de Leonard Noel Mansell Newell
Claude Gacond, 311-a radioprelego, 1969.09.24 & 27

Cl.- Ni fermis niajn okulojn lace, por ne vidi tian malzorgan malŝparon de energio.

A.- Unu el ni ruktis brue, kaj momente ni rigidiĝis, ŝajnigante, ke ni ne aŭdis.

Cl.- Baldaŭ la bubo atingis la vakan parcelon, kaj tuj komencis esplori ĝin.

A.- Tien ĉiuj apudaj domanoj kutimis ĵeti siajn rubojn, kaj tie malsata almozulo povas kelkfoje trovi valoregajn trezorojn : manĝ-restaĵoj, eluzitaj ŝuoj, cigared-stumpoj (kolektado de cigared-stumpoj por la fabrikistoj estas unu el la industrio ĉe ni), malnova sed pura ĵurnalo, kiun, bele falditan, oni eble povos vendi kiel la hodiaŭan al iu negardema urbano, kaj similaĵoj.

Cl.- Kaj tiam li trafis sian plej grandan, plej ekscitan trovaĵon.

A.- Meze de la parcelo kuŝis noktovazo, soleca, melankolie kavigita, senemajla, sed tamen vera noktovazo.

Cl.- La bubo rigardis ĝin de ĉiu flanko, zorge konsideris ĝin, kaj prove piedumis ; kaj fine konkludis, ke la okazo estas profitenda.

A.- Tia lukso sin prezentas nur malofte.

Cl.- Do, sen eĉ ekrigardi al ni, li suprentiris sian galabijon, kaj kaŭrante, firme fiksis sian postajojn sur la noktovazon, kun tre kontenta mieno; kaj komencis sian aferon.

A.- Ni ne surpriziĝis, nek ŝokiĝis ; momente ni tedite rigardis la bubon, kaj denove turnis la okulojn al la ekstremo de la strato, esperante aŭtobuson ; vane.

Cl.- Kaj denove ni stare dormetis, stupore batalante kontraŭ la bezono rukti, kaj lace malamanta unu la alian.

A.- Dume la bubo kantis, ridis al si, elpuŝis de tempo al tempo sensignifajn kriojn kaj daŭre ĝuis la vivon.

Cl.- Poste, fininte sian taskon, li stariĝis, ĝustigis sian galabijon kaj senzorge piedfrapis la noktovazon al la malproksimo de la parcelo ; kaj pluiris sian vojon, gaje kantante ; li eĉ ne rerigardis al ni.

A.- Ni denove turnis la okulojn al la horizonto, kaj tie, tremantan en la varmotremoj de la aero, ni ekvidis nigran punkton, kiu post dek minutoj proksimiĝos en la formo de aŭtobuso, en kiu ni povos almenaŭ sidi anstataŭ stari.

Cl.- Ni suspiris, kaj ni eĉ ne rigidiĝis, kiam la sama kulpulo denove ruktis. »

A.- Ni legis novelon de Leonard Newell.

Cl.- Vi aŭdis elsendon el Svislando. Parolis gesinjoroj Claude kaj Andrée Gacond. Ĝis reaŭdo !

-oOo-